

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Νά ! ὁῦο γιακάδες, Περικλῆ...
 Π. — Τι κάνεις, βρέ μαγκούφη ;
 Φ. — Μὲ τὸν Γεροκωστόπουλον ἐπιτάσθηκ' οἱ Ροῦφοι.
 Π. — Τί λές μωρέ ;
 Φ. — Ἐμέθυσ'α καὶ εἶμαι ζαλισμένος...
 νά ! τρεῖς γιακάδες τὸ λοιπὸν καὶ συ εἰς τὸ γένος.
 Εἶναι Ἀπόκρηαις, μωρέ, καὶ βγαίνουν μασκαράδες.
 Π. — Γιὰ τοῦτο πρέπει τὸ λοιπὸν νὰ μὲ βρῶς γιακάδες ;
 Φ. — Ἐδῶ, μωρέ, σκοτόνεσαι χωρὶς κ' αὐτὰ αἰτία,
 ἰδῶ, βρέ, μάχη γίνεται μεγάλη ἴστα Χ'αυτεῖα
 καὶ ἀπὸ σιλαχ'ια βγαίνουν κουμπούραι, καὶ μαχαίρις
 καὶ δεξιά καὶ ἀριστερά σφυρίζουνε ἡ σφαίρις,
 καὶ ἐκεῖ πού πῶς ἀξένοιαστος εἰς τὸν περίπατό σου,
 χωρὶς καθόλου θάνατο νὰ βάζης ἴστο μ'αλό σου,
 τὰ κακαρόνεις ἐξαφ'να ἐν μέσῃ πρωτεύουση,
 χωρὶς κανέναν νὰ σὲ ὄῃ, κανέναν νὰ σ' ἀκούσῃ.
 Ἐδῶ, βρέ, τόσκις γίνονται πολέμων ἱστορίας,
 πού μούγινε συνήθεια ν' ἀκούω μπαταρίσις,
 καὶ τόσο πιά ἐντύπωσι τὰ βόλια δὲν μὲ κάνουν,
 πού σὰν τὰ βλέπω ν' ἀρχωνται γιὰ νὰ μὲ ἀποθάνουν,
 χωρὶς καμμιὰ ὁ κρότος τῶν τρομάρα νὰ μὲ φέρῃ,
 τὰ διώχνω μὲ τ' ἀριστερό ἢ τὸ δεξιὸ μου χέρι,
 καθὼς τῆς μυίγαις πού κολλοῦν ἴστη μύτη μου ἐπάνω...
 ἰδῶ θὰ τόχω γιὰ πολὺ, ἂν φυσικὰ πεθάνω.
 Ἐδῶ νὰ στέλλης ἴσ' τὸν θεὸν θερμὰς εὐχρησιότηεις,
 ἂν ἀπὸ βόλι Ἑλληνοσ τὰ κῶλα δὲν ἀφήσῃς.
 Ἐδῶ ἂν ζήσης μιὰ φορὰ, χίλιαις φοραῖς πεθάνεις,
 χωρὶς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ἰὰ τὸ καταλαβαίνεις.
 Ἐδῶ νὰ εἶσαι ζωντανός, βρ'θάτος καὶ θρεμμένος,
 καὶ νὰ νομίζης, Περικλῆ, πῶς εἶσαι σκοτωμένος.
 Ἐδῶ ἂν ἔχης τρεῖς ζωαῖς καὶ πάλι νὰ φοβάσαι,
 ἰδῶ τὸ βόλι σούρχεται καὶ ἐκεῖ ὁπὸ κ' αὐτὰσκι.
 Ἐδῶ, καυμένη Περικλῆ, καὶ ἐκεῖ πού τρῶς μιὰ ἡμέρα,
 ἴμπορεῖς καὶ μὲς ἴστο πιάτο σου νὰ εὕρης κ' αὐτὰ σφαῖρα.
 Ἐδῶ καὶ ἂν ἔχης θώρακα τοῦ Αἰάντος ἀκόμα,
 βόλι κακὸ τὸ σιδηροῦν θὰ σοῦ τρυπήτῃ σῶμα,
 ἰδῶ καὶ ὅταν παύσης ζῶν, βρέ Περικλέτο βλάκα,
 θ' ἀκούς τὰ βόλια νὰ κτυποῦν ἴστου ταφου σου τῆς πλάκκ.
 Ἐδῶ, βρέ, χάνεται ντουνιας γιὰ γούστο καὶ γι' ἀστεῖα,
 ἰδῶ μεγάλος πόλεμος ἀνοίγει ἴστα Χ'αυτεῖα,
 καὶ σὺ τὸ κάνεις ζήτημα, ἂν μὲς ἴστο καρναβάλι
 σοῦ ἔλθουν λίγαις καρυδιαῖς ἀπάνω ἴστο κεφάλι :

Καὶ δὲν αἰσχύνεσαι λοιπὸν νὰ ὀνομαζέσ' Ἑλληνο
 καὶ μὲ τὴν εὐκνήρον νὰ ζῆς Ἑλληνικὴν ἀγέλην,
 πού ἔπρεπε, βρέ Περικλῆ, νὰ σούρχεται μιὰ σφαῖρα,
 καὶ νὰ δοξάζης τὸν θεὸν γιὰτὶ δὲν τρῶς δευτέρα ;
 Καὶ δὲν ὕμνεῖς τὸν Σαββ'αθ, μωρέ παληοχ'μαλή,
 πῶς ζωντανὸ σὲ ἀφῆσε καὶ αὐτὸ τὸ καρναβάλι,
 νὰ ὄῃς μουτσούνας καὶ χοροῦς, νὰ ὄῃς τὸ Κομητάτο,
 ὁπὸ γιὰ τοῦτο ἔγινε ὁ κόσμος ἄνω κάτω ;
 Σὺπ'να, καυμένη Περικλῆ, Σὺπ'να, μωρέ μαγκούφη...
 μὲ τὸν Γεροκωστόπουλο ἐπιτάσθηκ' οἱ Ροῦφοι.
 καὶ ὁ Κρεστενίτης ἐξαφ'να ἐβγήκε μὲς ἴστη μέση,
 καὶ ὀλίγου δὲν μπαγλώρωμα μὲς ἴστη βουλή νὰ πέσῃ
 Σῆκω νὰ πάμε, ἀδελφε, εἰς ὅποιον θέλεις μπαλό,
 τῶρα καὶ ἐγὼ τὸν ἀργυροῦν ἴστο σ' ἴθος μου θὰ βάλω,
 καὶ ἂν ἀπὸ βόλι ἔξφ'νικὸ τὰ κῶλα δὲν ἀφήσω
 καὶ ἄλλαις πολλαῖς Ἀπόκρηαις μαζὶ μ' ἐσίνα ζήσω,
 θὰ λησμονῶ τῆς πικρίας μου καὶ τὸ πολὺ μου χάλι
 καὶ θὰ φορῶ τὸν ἀργυροῦν σὲ κάθε καρναβάλι,
 καὶ τότε θὰ θυμάται πιά ὁ κάθε πατριώτης
 πῶς εἶναι καὶ ὁ Φασουλῆς τοῦ ἀργυροῦ ἰπότης.
 Σῆκω, καυμένη Περικλῆ, μὲ κέρι καὶ ἀέρα,
 καὶ συλλογίσου τὴν ζωὴν πῶς κόβει μιὰ σφαῖρα,
 πῶς ἄλλος κάνει πόλεμο καὶ ἄλλος τὰ καρδόνει.
 πῶς ἂν ἀπὸ παραθυρο σοῦ ρίξουν ἡ μπαλκόνι
 κανένα παληοφασουλο γιὰ γούστο ἡ κουφέτο,
 καὶ τοῦτο ἴστα μ' ἐπιγίγῃ σου κτυπήτῃ, Περικλέτο.
 καὶ τότε πάλιν γίνεσαι τῶν μακαράδων θυμ'α,
 καὶ πᾶσαν ὄρην καὶ ἴστιγμὴν βαδίζεις πρὸς τὸ μνημα.
 Σκέψου πῶς εἶσαι βλάμης μου, πῶς εἶσαι ἀδελφός μου,
 σκέψου τὴν ματαιότητα τοῦ ἀντιχρίστου κόσμου,
 καὶ πέτε ἴσ' ἀγκαλάκι μου, νὰ πέσω ἴστα ὄικα σου,
 ἂν ἔχῃ δὲ περίσσευμα ἡ περιφέρειά σου,
 λούσε μ' αὐτὸ πατόκορφα Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν,
 σκοπούς, ἰδέας, ὄνειρα, καὶ σύμπασαν τὴν φύσιν.
 Μοῦ ἔρχεται μὰ τὸ σταυρὸ νὰ σὲ καταφιλήσω
 καὶ μὲ σβερκίσις τὸ σβέρκο σου νὰ κατακοκκινίσω.
 Ὅρτε λοιπὸν, βρέ Περικλῆ, καὶ ἄλλους ὁῦο γιακάδες.
 Π. — Παραίτησε, παρακαλῶ, αὐτοὺς τοὺς χωρτάδες.
 Φ. — Ὅρτε ἀκόμη ἄλλους τρεῖς...
 Π. — Μὰ τόχεις π'αρκάνη...
 ὄρτε λοιπὸν μπαγλώρωμα, διαβόλου μεχλιβάνη.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χ'αυτεῖων—μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καρφενὲ τῶν. Ἐὐ Φρονούντων.— νύκτα ἡμέρα συζητούντων.
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γαιδούρια.